

CONSILIUL LEGISLATIV

Unitate pentru Analiza Socială

Op. 33 5. 3. 2026

București, 16. 03. 2026

168 16 03. 2026

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă pentru completarea
Legii nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală cu
modificările și completările ulterioare**

Analizând propunerea legislativă pentru completarea Legii nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare (b33/04.02.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/565/09.02.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D64/09.02.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Prezenta propunere legislativă are, în fapt, ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, iar potrivit Expunerii de motive, scopul demersului constă în „*stabilirea expresă a destinației impozitelor și taxelor locale și județene, în sensul utilizării exclusive a acestora pentru realizarea de investiții publice*”.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Menționăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Referitor la **Expunerea de motive**, semnalăm că aceasta nu respectă structura instrumentului de prezentare și motivare, prevăzută la art. 30 și 31 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu

modificările și completările ulterioare, în sensul prezentării în mod sistematizat și clar a motivului emiterii actului normativ, a insuficiențelor și a neconcordanțelor reglementărilor în vigoare, a principiilor de bază și a finalității reglementării propuse, cu evidențierea elementelor de noutate.

Subliniem că, potrivit art. 6 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile, care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă.

5. În ceea ce privește norma de la **art. I**, cu privire la textul propus pentru art. 2 alin. (7), conform căruia „*impozitele și taxele locale care se constituie venituri la bugetul județean sau la bugetul local se folosesc numai pentru investiții județene sau locale*”, precizăm că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, aceste venituri nu sunt afectate în mod exclusiv unei anumite cheltuieli, ele intrând în bugetul local ca venituri generale, urmând a fi utilizate pentru diferite categorii de cheltuieli, printre care se identifică **cheltuielile de funcționare** (salarii, utilități, servicii publice) și **cheltuieli de dezvoltare** (investiții publice).

Prin urmare, măsura de limitare a destinației sumelor colectate la bugetele locale din impozite și taxe ar fi de natură a conduce la imposibilitatea consiliilor județene și locale de a-și asigura cheltuielile curente (materiale și de personal), precum **salarii, utilități, iluminat public, salubritate sau funcționarea serviciilor publice**.

Mai mult, norma este susceptibilă de încălcarea principiului **neafectării veniturilor bugetare**, potrivit căruia veniturile bugetare nu sunt, de regulă, destinate unei anumite cheltuieli, cu excepția cazurilor expres prevăzute de lege, urmând ca autoritățile deliberative să decidă asupra destinației acestor fonduri.

Consecutiv, observația din cadrul acestui punct este valabilă pentru alin. (8) și (9) din cadrul art. 2 din cod.

6. Privitor la norma propusă pentru **art. 22**, referitor la propunerea de completare a textului actual cu două noi modalități de stingere a creanțelor fiscale, respectiv **prin cesiune și muncă în folosul comunității**, apreciem că măsurile preconizate nu pot fi avute în vedere, din perspectiva naturii lor juridice și a efectelor pe care acestea le generează. În actuala redactare a art. 22, într-o enumerare exemplificativă, „*Creanțele fiscale se sting prin plată, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție, dare în plată și prin alte modalități prevăzute expres de lege*”.

Mai mult decât atât, creanța fiscală este o creanță de drept public, nu civilă, guvernată de Codul fiscal și de Codul de procedură fiscală, nu de regulile generale din Codul civil, care de altfel reglementează cesiunea de creanță (art. 1566 și urm.), și ale căror dispoziții privesc raporturi de drept privat.

Creanța fiscală izvorăște din lege, nu din voința părților, are caracter imperativ și urmărește interesul public, **fiind incesibilă (cu excepția cesionării creanțelor bugetare datorate de debitorii aflați în procedură de insolvență – art. 264¹ alin. (1) din Codul de procedură fiscală).**

Din punct de vedere al naturii juridice, cesiunea reprezintă o modalitate de transmitere a unor obligații, iar nu de stingere a acestora.

Pe de altă parte, noțiunea de „cesiune” este distinctă de „preluarea obligației fiscale” (art. 23 din cod), efect al subrogării personale în drepturile și obligațiile debitorului inițial.

În ceea ce privește munca în folosul comunității, aceasta este *de lege lata* fie sancțiune contravențională principală (ca prestare a unei activități în folosul comunității), fie formă de executare a pedepsei amenzii penale, atunci când aceasta nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate, fie măsură dispusă de instanță în cadrul individualizării pedepsei.

7. Referitor la norma propusă pentru art. 242 alin. (3) din cod, precizăm că potrivit alin. (3) și (4) ale articolului în cauză, în varianta în vigoare, *„În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare./Dispozițiile alin. (3) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silită se face pentru stingerea creanțelor fiscale rezultate din săvârșirea de infracțiuni”*.

În consecință, intervenția propusă pentru art. 242 alin. (3) din cod, pe lângă faptul că nu respectă actuala configurare a acestui articol, structurat în 10 alineate, este de natură a genera, în parte, un paralelism legislativ, contrar normelor de tehnică legislativă.

Față de cele menționate anterior, propunerea legislativă analizată nu poate fi promovată în forma înaintată.

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. 178/04.03.2026